

PROLOG

Ambele luni erau pe cer, eclipsând astfel toate stelele, mai puțin pe cele mai strălucitoare. De-o parte și de alta a râului, focuri de tabără se întindeau, arzând departe în noapte. Curgând încet, Deisa reținea lumina lunilor și portocaliul celor mai apropiate focuri, reflectându-le apoi pe vâlurelele șovăitoare, nedeslușite ale apei. Și toate aceste mănunchiuri luminoase se întâlneau dinaintea ochilor lui, pe malul unde se așezase, cu genunchii strânși la piept, gândindu-se la apropierea morții și la viața pe care o dusesese.

Noaptea avea ceva glorios, își zisese Saevar, trăgând adânc în piept aerul blând, vârat; simțea mirosul râului, al plantelor acvatice, al ierbii, contempla reflexia albastră a clarului de lună pe argintiul apei, asculta murmurul curgerii Deisei și cântecele din depărtare, care se ridicau din jurul focurilor de tabără. Se cânta și de cealaltă parte a râului, remarcase el, ascultând soldații inamici aflați la nord de ei. I se părea greu de crezut că vocile acelea armonizate aparțineau unor forțe malefice și nu reușea să le urască atât de orbește cât părea să ceară statutul de soldat. Însă el nu era cu adevărat un soldat și nu fusese niciodată în stare să urască.

Nu putea distinge siluetele care se mișcau în iarba de pe malul celălalt al râului, însă putea să vadă focurile și nu era greu să-ți dai seama că mult mai multe se întindeau la nord de Deisa decât în spatele său, acolo unde poporul lui aștepta răsăritul.

Aproape sigur ultimul lor răsărit. Nu-și făcea iluzii; niciunul dintre ei nu-și făcea. Nu de la ultima bătălie purtată pe același râu cu cinci zile în urmă. Nu le mai rămăsese decât hotărârea și un prinț de o vitejie sfidătoare, aproape egalată de cei doi tineri fii ai lui, care îl însoțeau.

Erau doi băieți frumoși. Saevar regreta că nu avusese niciodată ocazia să sculpteze chipul vreunuia dintre ei. Pe prinț îl sculptase, desigur, de multe ori. Prințul îl numea prieten. Nu se putea spune, cugeta Saevar, că dusese o viață zadarnică și lipsită de sens. Avusese arta lui, bucuria și motivația pe care i le aducea aceasta, și trăise cât s-o vadă apreciată de mai marii ținutului său, ba chiar din toată peninsula.

Cunoscuse, de asemenea, și dragostea. Se gândea la soția lui și apoi la copiii lor. Fiica lui, ai cărei ochi îl învățaseră o parte din sensul vieții în ziua când se născuse, acum cincisprezece ani. Și băiatul, cu un an prea tânăr pentru a-l putea însoți în nord, la război. Saevar își amintea privirea lui când se despărțiseră. Probabil că și lui i se putuse citi în ochi același sentiment. Își îmbrățișase copiii, după care își cuprinsese soția strâns, timp îndelungat, în tăcere; toate cuvintele importante fuseseră spuse de multe ori de-a lungul anilor. Pe urmă se întorsese iute, pentru ca ei să nu-i vadă lacrimile, și dăduse pîtenii calului. Stânjenit de sabia de la șold, plecase călare cu prințul său, la luptă, împotriva invadatorilor de peste mare.

Auzi zgomot ușor de pași, în spatele lui, la stânga, din direcția în care se vedeau arzând focurile taberei și unde voci-le se împleteau într-un cântec, acompaniate de o syrenya. Se întoarse spre sunetul de pași.

— Ai grijă, rosti blând. Vezi să nu te împiedici de un biet sculptor.

— Saevar, tu ești? murmură o voce amuzată, pe care el o știa bine.

— Chiar eu, milord prinț, răspunse. Ați mai văzut vreodată o noapte atât de frumoasă?

Valentin se apropie – lumina era mai mult decât suficientă pentru a vedea pe unde merge – și se așeză încet în iarbă, lângă el.

- Nu cred, fu el de acord. Ai văzut? Vidomni crește pe măsură ce Ilarion descrește. La un loc, cele două luni ar putea forma una întreagă.

— Ar fi un întreg ciudat, spuse Saevar.

— Toată noaptea asta e ciudată.

— Oare? Este noaptea schimbată de ceea ce facem noi aici? Noi, muritorii, în nebunia noastră?

— Felul în care vedem lucrurile este schimbat, șopti Valentin, a cărui minte ascuțită fusese pe dată atrasă de întrebare. Dacă noaptea ni se pare atât de frumoasă este și pentru că, cel puțin în parte, știm ce ne rezervă dimineața.

— Ce ne rezervă, milord? nu se putu stăpâni să întrebe Saevar.

Își dădu seama că speră pe jumătate, la fel ca un copil, că prințul său cu părul negru, prințul său grațios și mândru, va avea un răspuns la problema ce-i așteaptă pe malul celălalt al râului. Un răspuns la toate vocile și focurile ygrathiene ce ardeau la nord de ei. Și mai ales, un răspuns la teribilul rege al Ygrathului și la magia lui, la ura pe care el, cel puțin, nu va avea nicio dificultate să o invoce mâine.

Privind râul, Valentin era cufundat în tăcere. Deasupra lor, Saevar văzu o stea căzătoare, străbătând pieziș cerul, la vest de ei, pentru a se adânci, cel mai probabil, în necuprinsul mării. Regreta că pusese întrebarea aceea; nu era momentul potrivit să-l împovăreze pe prinț cu convingeri eronate.

Chiar când era pe punctul de a-și cere scuze, Valentin îi răspunse, cu voce joasă și măsurată, astfel încât să nu iasă din micul lor cerc de întuneric.

— Eu am mers printre focuri, la fel și Corsin și Loredan, încercând să aducem înțelegere și speranță și să stărnim cât de multe râsete am putut, pentru ca oamenii să adoarmă mai ușor. E tot ce ne stă în putință acum.

— Sunt băieți buni, amândoi. Chiar mă gândeam că n-am avut ocazia să-i sculpez niciodată.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Valentin. Dacă va rămâne ceva în urma noastră, pentru oricâtă vreme, acestea sunt operele de artă, așa cum sunt sculpturile tale. Și cărțile noastre, muzica, turnul verde și alb al Orsariei în Avalor. Făcu o pauză, apoi reveni la gândul inițial: Chiar sunt băieți curajoși.

De asemenea, au doar șaisprezece și respectiv nouăsprezece ani, și dacă aș fi putut, i-aș fi lăsat acasă cu fratele lor... și cu fiul tău.

Acesta era unul dintre motivele pentru care îl iubea Saevar: Valentin își amintea de fiul lui și se gândea la el ca și la prințul cel mic, chiar și atunci, în momente ca acelea.

La est și puțin înapoia lor, departe de focuri, o triallă începu brusc să cânte și amândoi bărbații tăcură, atenți la sunetele cristaline. Saevar își simți brusc inima atât de plină, încât se temu să nu izbucnească în plâns, iar lacrimile să-i fie confundate cu frica. Valentin continuă:

— Totuși nu ți-am răspuns la întrebare, vechiul meu prieten. Adevărul îmi pare mai ușor de suportat aici, în întuneric, departe de focuri și de nevoia pe care am văzut-o acolo. Îmi pare rău, Saevar, dar adevărul este că aproape tot sângele dimineții ce urmează va fi al nostru și numai al nostru. Îmi cer iertare.

— Nu aveți pentru ce să vă cereți iertare, spuse Saevar repede și cât de ferm putu. Nu sunteți responsabil pentru acest război, nici nu aveți cum să-l evitați sau să-l anulați. Și apoi, n-oi fi eu un soldat bun, dar sper că nu sunt complet imbecil. Era o întrebare inutilă, văd asta prea bine. O văd în focurile de pe malul celălalt.

— Și în vrăjitorie, adăugă încet Valentin. Mai mult în asta decât în focuri. Am putea să învingem o armată mult mai mare, chiar așa epuizați și răniți cum suntem după lupta de săptămâna trecută. Dar magia lui Brandin este de partea lor de data asta. A venit leul însuși, nu doar puiul lui, și fiindcă puiul a murit, trebuie vărsat sânge pentru soarele dimineții. Ar fi trebuit să mă predau săptămâna trecută? Băiatului?

Saevar se întoarse să-l privească pe prinț în lumina amestecată a lunilor, nevenindu-i să creadă. Rămase fără cuvinte o clipă, apoi își recăpătă vocea:

— M-aș fi întors acasă, în urma unei astfel de predări, spuse cu hotărâre, aș fi intrat în Palatul Mării și aș fi distrus toate sculpturile Maiestății Voastre pe care le-am făcut vreodată.

O secundă mai târziu auzi un zgomot straniu. Îi luă doar o clipă să-și dea seama că Valentin râdea, căci era un râs pe care sculptorul nu-l mai auzise niciodată.

— Ah, prietene, spuse prințul în cele din urmă, cred că știam că vei spune asta. Of, mândria noastră! Mândria noastră teribilă. Crezi că-și vor aminti mai ales despre asta, după ce noi nu vom mai fi?

— Poate, răspunse Saevar. Dar își vor aminti. Singurul lucru pe care-l știu cu siguranță este că-și vor aminti de noi. Aici, în peninsulă, în Ygrath și Quileia, și chiar și la vest, de cealaltă parte a mării, în Imperiul Barbadior. Vom lăsa un nume.

— Și ne vom lăsa copiii, adăugă Valentin, pe cei mai mici. Fiii și fiicele care-și vor aminti de noi. Soțiile noastre și bătrânii noștri ne vor învăța pruncii, atunci când vor crește, povestea râului Deisa, despre ce s-a întâmplat aici și, mai mult de atât, cine am fost noi în această provincie înainte de căderea ei. Brandin de Ygrath ne poate distruge mâine, ne poate năruie casele, dar nu ne poate lua numele sau memoria a ceea ce am fost.

— Nu poate, repetă Saevar ca un ecou, simțindu-se neașteptat de revigorat. Sunt sigur că aveți dreptate. Noi nu vom fi ultima generație liberă. Amintirea zilei de mâine va dăinui peste veacuri. Copiii copiilor noștri își vor aminti de noi și nu vor sta supuși sub jug.

— Și dacă vreunul dintre ei se va simți îndemnat s-o facă, adăugă Valentin pe un alt ton, copiii sau nepoții unui anumit sculptor nu vor ezita să le sfărâme capetele, de piatră sau de altceva.

Saevar zâmbi în întuneric. Își dori să râdă, dar nu reuși.

— Sper asta, milord, dacă zeițele și zeul nostru vor vrea. Mulțumesc. Mulțumesc pentru cuvintele astea.

— Fără mulțumiri între noi, Saevar. Nu în noaptea asta. Fie ca Triada să vegheze asupra ta mâine și în zilele ce vor urma; să vegheze și să apere tot ceea ce iubești.

— Începând cu voi, milord, înghiți un nod Saevar. Faceți parte dintre cei pe care-i iubesc.

Valentin nu mai răspunse nimic. Dar, o clipă mai târziu, se aplecă înainte și-l sărută pe Saevar pe frunte. Apoi își ridică o mână, și sculptorul, cu privirea tulbură, o ridică și el pe a sa pentru a o atinge pe a prințului, palmă pe palmă, în semn de rămas-bun. Valentin se ridică și plecă, ca o umbră în lumina lunilor, înapoi spre tabăra armatei sale.

Pe ambele maluri ale râului, cântecele păreau să se fi oprit. Era foarte târziu. Saevar știa că ar fi trebuit să se întoarcă și el și să se întindă, să lure câteva ore de somn. Însă-i venea greu să plece, să se ridice și să renunțe la frumusețea perfectă a acestei ultime nopți. Râul, cele două luni, bolta cerească, licuricii și toate focurile.

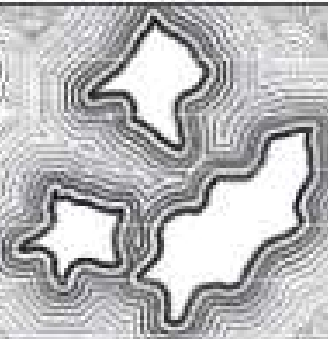
În cele din urmă, hotărî să stea acolo, lângă apă. Așezat pe malul Deisei, rămase singur în obscuritatea nopții de vară, cu mâinile puternice împreunate ușor în jurul genunchilor, privind apusul lunilor și focurile stingându-se încet. Se gândi la soția lui, la copii și la munca de-o viață a mâinilor lui care va dăinui după el, iar trialla cântă pentru el toată noaptea.

PARTEA ÎNȚĂI

O sabie în inimă

SENZIO

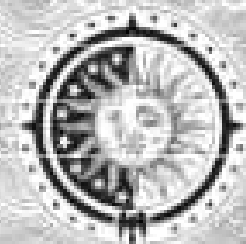

Antipodal

ASTIBAR

TREGEA

Esplanada

CAPITOLUL I

Când sosi toamna, anotimpul vinului, printre chiparoși, măslini și viile încărcate de struguri ale domeniului său se răspândi vestea că Sandre, duce de Astibar, cândva conducătorul orașului acela și al provinciei sale, își trăsesese ultima suflare pe care bătrânețea și anii exilului i-o amărâseră, apoi murise.

Niciun slujitor al Triadei nu fusese alături de el pentru săvârșirea ritualurilor. Nici preoții în robe albe ai zeiței Eanna, nici cei ai sumbrei Morian a Portalurilor, nici preotesele zeului Adaon.

Niciun locuitor al orașului Astibar nu fu surprins să afle aceste detalii venite odată cu vestea morții ducelui. Toți știau că bărbatul își petrecuse cei optsprezece ani de exil turbând împotriva Triadei și a preoțimii sale. Chiar și când deținuse puterea, Sandre d' Astibar nu-și tănuise niciodată absența devoțiunii religioase.

În ajunul Festivalului Podgoriilor, orașul gema de oameni veniți din distrada din jur și chiar de mai departe. În tavernele înșesate și în khaverii, adevărurile și minciunile despre duce treceau de la un client la altul de parcă ar fi fost lână și mirodenii; cei care se ocupau cu acest negoț nu-l văzuseră niciodată la față și ar fi pălit de teroare justificată dacă ar fi fost convocați la curtea ducelui de Astibar.

Toată viața sa, ducele Sandre dăduse naștere bârfelor și speculațiilor în toată peninsula pe care oamenii o numeau Palma și același lucru se întâmpla și cu moartea sa. Nici măcar faptul că Alberico de Barbadior năvălise cu o armată din imperiul de peste mare și-l exilase pe Sandre în distrada timp de optsprezece ani nu schimbaseră asta. Atunci când puterea dispărea, stăruie amintirea ei.